

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Sanctissima Virgo tribuit incrementum fœcunditatis Personæ Spiritus
Sancti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Quale incrementum gloria receperit personam Filii à Sanctissima Virgine.

Nihilominus S. Athanasius excitat nos ad formandum hunc conceptum, quod sicut Verbum nostrum capax est duarum Nativitatum, interioris & exterioris. Interior est, quando concipimus in mente aliquam cogitationem, quam custodimus in nobismet ipsis quamque appellat *Verbum mentis*, Verbum internum; Et alia nostris affixa exterior est labiis, quando producimus extra per verbum quoddam sensibile id, quod cogitamus; Et hoc Verbum exterius, quod est velut secunda quædam Nativitas interioris, ipsi tribuit totum complementum, quod haberi potest: ita Verbum æternum conceptum & productum in sinu Patris, quod autem permanebat totum internum & absconditum in seipso, ante cuncta sæcula, capax etiam fuerit secundæ cujusdam Nativitatis, vi cujus manifestatum & ostensum fuerit exterius, ac sensibile redditum, ut cognoscere possemus omne arcanum cordis Dei,

quodque magna hæc cogitatio in intellectu ipsius, quam concepit ab æterno, quamque servavit in semetipso, tandem exposita fuerit oculis nostris. Quis non fatebitur, quod juxta nostrum concipiendi modum, hæc secunda Nativitas Verbi Patris æterni, tribuerit ipsi totum, quod habere potest, complementum?

Cum igitur Beatissima Virgo prædestinata sit, ut sit velut os exterius Patris, quod exterius producat nobis divinum ipsius Verbum; ipsa enim est, quæ contulit ipsi corpus, idque visibile reddidit atque sensibile; cumque nasci illud fecerit secundâ vice, ut daret illi totum complementum, quod habere potest Verbum quod est, proferri exterius, postquam conceptum fuerat interius: Quis non videt, quod nuncupari possit ipsâ non minus respectu secundæ Personæ, quam respectu primæ, complementum Sanctissimæ Trinitatis? *Totius Trinitatis Complementum?*

§. III.

Sanctissima Virgo tribuit incrementum fecunditatis Personæ Spiritus Sancti.

Sed res magis adhuc manifesta est respectu tertiæ Personæ, quæ est Spiritus Sanctus. Ipse infinitâ ratione perfectus est, quia adoramus ipsum velut eundem Deum cum Patre & Filio: hæc duæ Personæ non sunt nisi unicum solum

principium Spiritus Sancti, eo quod producant ipsum per divinam voluntatem, quæ est eadem in amobus. Dubitari non potest, quia ipse infinitâ ratione sit perfectus, eo quod habeat eandem essentiam divinam, & omnes easdem perfectiones

ationes infinitas, quæ sunt in alijs personis divinis; omnem igitur bonitatem habet, omnemque fecunditatem, quæ est in Patre & in Filio, cum non sit ipsis inferior, sed ipsis æqualis in omnibus.

Quale
Comple-
mentum
Sanctissi-
ma Virgo
tribuat per-
sonæ Spiritus
Sancti.

Et nihilominus non videmus hanc fecunditatem in illo; ipse non manifestabat se, antequam Sanctissimâ Virgo ei ad hoc præbuerit occasionem. Illa Patris nobis apparuit in generatione æternâ Filij sui Unigeniti: Pater & Filius manifestârunt suam in productione Spiritus Sancti. Sed tertia hæc Persona æquè dives in bonitate & fecunditate ac duæ aliæ, videbatur sterilis, cum ipsi impossibile esset producere quartam personam in Trinitate. Mira profectò res est, quòd plerùmque attribuatur potentia Patri, sapientia Filio, & bonitas Spiritui Sancto. Jam, qui dicit bonitatem, dicit fecunditatem, eo quòd proprium sit bonitati dare & communicare se; & nihilominus hæc bonitas, quàm concipimus in Spiritu Sancto, velut in suo throno, & in totâ excellentiâ suâ permanebat sterilis intus in Deo.

Cur Spiritus
Sanctus,
cui attri-
buitur bo-
nitas per
excellen-
tiam, sit
sterilis in-
tus in Deo?

Nonnè judicaremus, juxta exiguum cognitionis nostræ lumen, quòd foret incrementum gloriæ, & perfectum complementum infinitæ huic bonitati Spiritus Sancti, si esset etiam principium alicujus personæ divinæ; sed hoc est impossibile intra septum & comple-

xum Sanctissimæ Trinitatis. Quare hoc asserimus! Fides nos sic docet, & hoc sufficit, ut firmiter ita credamus. Verùm postquam ita captivavimus intellectum nostrum in credendo, si permissum esset nobis attollere oculos tenuis ac debilis nostræ rationis humanæ ad aspiciendum illam, videremus, quòd bonitas hæc infinitâ ratione fecunda, quæ se terminat ad Spiritum Sanctum, tota sit exhausta à Patre & à Filio in producendo ipsum, cum minus non possent, quàm impendere illam totam integram ad producendum terminum tam nobilem. Verum est, quòd habeat ipse eandem hanc bonitatem fecundam, quæ est in Patre & Filio, sed habet ipsam totam exhaustam, cum ipsemet torus, si ita loqui licet, ipse sit exhaustio.

Nihilominus conqueri videtur apud Prophetam Isaiam: *Nun-^{Isa. 66. v. 9.} quid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam?* Responderi posset ipsi, quòd Rachel marito suo; *Ingrede ad ancillam, ut pariat,^{Gen. 16. v. 2.}* Ita Bonitas infinita Spiritus Sancti cris fecunda, & nasci videbis personam quandam divinam, si non ex propriâ tuâ substantiâ, saltem ex virtute tuâ infinitâ: Verùm hoc erit per ancillam, Virginem hanc Matrem, quæ Angelo apportanti sibi è cælo magnificum hoc nuntium, quòd conceptura erat ex operatione Spiritus Sancti, responsum dedit: *Ecce ancilla Domini.^{Luc. 1. v.}*

Matth. 1.
v. 20.

Cum igitur Beatissima Virgo prædestinata sit ad producendum personam quamdam divinam ex operatione Spiritus Sancti, sicut verbis luculentis nobis declarat Evangelium: *Quod enim in eâ natum est, de Spiritu Sancto est*, ipsaque apparere faciat in illo gloriosam hanc fecunditatem per productionem personæ cujusdam divinæ, quam ipse non habet in Divinitate: nonne videtur, quod ipsa conferat illi in hoc admirabile quoddam complementum, ipsaque merito nuncupari possit respectu Spiritus Sancti, sicut respectu Patris & Filij, complementum universale Sanctissimæ Trinitatis, totius Trinitatis complementum.

Nihil amplius exoptandum mihi fuerat post hanc declarationem,

quæ mihi ostendebat, quantum gloriæ prædestinatio Sanctissimæ Virginis attulerit omnibus tribus Personis adoranda Trinitatis; totus igitur attonitus mansi æstimatione & admiratione incomparabilium ipsius Excellentiarum; Verum quasi Comes meus legisset in corde meo, ubi nonnisi magna & gloriosa volebam de Beatissimâ Virgine, etiam pro vitâ præsentis (siquidem imaginabar mihi, ipsam resplendere debuisse majori honore & felicitate, quam omnes Principes mundi) interrogavit me: An probè nôsti, quid erga tum felix tamque auspicata prædestinatio produxerit in illâ per totum decursum vitæ suæ mortalis? Dicam tibi, & forsân admitaberis.

ARGUMENTUM.

Quid prædestinatio Sanctissimæ Virginis produxerit in illâ, cum viveret adhuc in terris.

ARTICULUS V.

Quam malè infirma rationis nostræ humana lumina judicare faciunt de rebus Dei? Probè novimus, prædestinationem esse decretum liberum voluntatis divinæ, infinitum denotans amorem erga animas prædestinatas, eo quod per hoc deducantur ad possessionem boni infiniti; Sicut econtra reprobatio denotat infinitum odium erga alias, quas

ob sua crimina condemnat ad miseras æternas; Et ex hoc judicamus, nihil esse in totâ serie prædestinationis electorum, quod plenum & refertum non sit felicitate, eo quod sit effectus amoris infiniti, qui velle non potest nisi bonum objecto amato; Et hoc judicium videtur æquitati omninò consentaneum.

Nihil.